

El llenguatge

Annexos

Es ben corrent, quan es tramet una carta, que s'hi adjuntin altres escrits o documents. L'adjunció d'aquestes peces se sol indicar al peu de la carta amb la seva relació detallada o, simplement, amb el nombre que en conté. Ara darrerament, n'hem vist més d'una en què la paraula usada en aquestes casos, encapçalant la relació de peces ajuntes o bé precedida pel nombre d'aquestes, era la forma 'anexes'. En realitat, però, la forma correcta és annexos, cosa que demana —o justifica— un parell d'aclariments.

La paraula annex figura encara a les darreres edicions del Diccionari acadèmic amb la forma «anex». No és sinó fa poc que la Secció Filològica de l'Institut va acordar modificar la grafia d'aquest mot, així com la dels seus derivats —annexar, annexió, annexonar i annexionista, en lloc de «anexar», «anexió», «anexionar» i «anexionista»— amb què resulten unes formes en consonància amb les grafies connex, connexió, connectar, desconnectar, etc, que s'hi relacionen estretament. Aquesta modificació consta a l'apèndix del cos del Diccionari a partir de la sisena edició i resulta per tant explicable que qui no se serveixi d'una d'aquestes darreres edicions i no tingui, encara, la pensada de consultar-ne l'apèndix recorri encara a les formes anteriorment admeses. Però el material que forma aquest apèndix és ja d'un gruix prou considerable perquè sigui d'obligada consulta.

Menys justificació té la forma de la desinència nominal que constitueix la marca del plural: —es en lloc de os. Ens hi hem referit més d'un cop a propòsit de mots semblants: complex, prefix, text... Qui escriu «annexes» —o «anexes», «complexes», «prefixes» i «textes» ho fa, potser, perquè creu que la forma del singular acaba en e: «annexe», «complexe», etc, i de fet aquestes formes són encara molt corrents: costen d'extirpar. Però el singular d'aquests mots acaba en consonant i la desinència amb què formen el plural és la síl·laba —os: annexos, complexos, prefixos i textos. Només aquells d'aquests mots que són alhora adjectius presenten una forma femenina en a —complexa i annexa—, amb el plural, és clar, aleshores sí, acabat en —es: complexes i annexes. Insistim-hi, però: adjectius del femení plural.